

I SI DECIDISC RESTAR ACÍ?

Em vaig despertar de cop. Tenia el cap molt atordit i no sabia ben bé per què. El cap em feia voltes, sois veia estreles al cel, vaig seure a una pedra plana que vaig trobar prop meu. Tampoc tenia la capacitat de poder saber on m'asseia. De sobte la vista se'm va aclarir, em vaig asustar. Em trobava enmig d'una clariana dins d'un bosc. No me'n recordava d'allò que havia passat. De sobte em vaig trobar un cos cap per avall, quasi em desmaie de la por que vaig sentir, unes tremolors molt gelades em van recórrer el cos, no se sentia res, tan sols si paraves atenció se sentien les meves dents xocar contra les altres del fred que em recorria el cos. Qui era i per què estava allí?

Volia córrer però sentia una força superior que m'ancorava a aquell cos aparentment sense vida. Vaig fer un parell de passes, no podia ni caminar. Així que vaig tocar aquell cos i el vaig girar per veure aquell rostre. Quasi em desmaie, era jo mateixa la que em trobava plena de sang al terra, no m'ho podia explicar, el primer que vaig fer era pensar que allò no era real que estava somiant,... com havia pogut passar? Vaig començar a córrer desesperada, no volia acceptar que aquell cos era meu. No podia. De sobte em vaig adonar de que es movia, que era jo intentant salvar-me. Vaig intentar recordar el que m'havia passat però no ho entenia. Vaig tornar a seure per poder pair tot allò. De sobte vaig escoltar una sirena, era un soroll com si fos d'ambulància, no ho podia distingir molt bé. En un tres i no res ja estaven tots els metges agafant-me. Tan sols volia veure on estava la meva mare i el meu pare, perquè no estaven allí i què els havia passat. Tan sols veia gent desconeguda agafant-me com un sac de creïlles, no coneixia ningú. Tan sols em deien *lluita, lluita!* Em va sobtar una dona jove que se'm va acostar a l'orella i em va dir: *Xiqueta, si em sents, que sé que sí, treu d'on pugues les teves forces i lluita, aferra't a la vida que encara te'n resta!* El meu cos el van posar dins l'ambulància, però jo no volia seguir aquella ambulància, i si no volia lluitar?...i si preferia morir?...

Tornava a estar asseguda a la pedra. A una clariana, es va obrir una porta cap a l'horitzó. Em vaig transportar al meu institut, però no era el present, era feia uns dies ja que jo em trobava fent un examen de física i química que tan m'havia costat fer... *Eixia al corredor, i de sobte apareixia una xica anomenada Rebeca, aquella xica era roïna amb tots, no entenia el perquè. Jo estava al meu armariet arreplegant els llibres i ella me'ls llençava a terra, això passava molt sovint, a classe sempre m'insultaven pel meu color de pell, no em semblava just. Tan sols pel meu color de pell, ...de veritat? No volia res més que plorar, de vegades en gitar-me al llit, em posava a plorar i no dormia.* De sobte em vaig trobar sentada a aquella pedra altra vegada, però ja no em trobava a l'institut.

I allí estava gitada en aquell llit d'hospital sense cap visita. De sobte entrà la meva àvia amb el seu rostre ple de llàgrimes, es va posar al meu costat i em va xiuxiuejar: Clàudia, néta meua, lluita amb totes les teves forces, els teus pares no estan ací perquè estan a una altra sala, per favor lluita per ells, no ho deixes passar. Com? Els meus pares estaven en altra habitació? Que els havia passat? No volia restar

ací, ja no volia lluitar. Anava a deixar-me anar del tot. *De sobte la màquina que es trobava al meu costat va deixar de xiular per fer un sol xiulit, de sobte un muntó de metges, dient-me lluita, lluita! Vaig fer força i la màquina va tornar a xiular amb normalitat.* Se'm va aparèixer la meua mare, com si fos un esperit, em va dir aquestes paraules: *Clàudia fes-ho per nosaltres, t'esperarem, però lluita.* Això em va donar forces per continuar endavant per salvar la meua, ara delicada vida. No parava d'entrar gent a la meua habitació i jo allí asseguda a la pedra. Ningú no em veia, però jo sols volia abraçar-los, dir-los que no em deixaren allí. Sols volia cridar als quatre vents que volia seguir viva, que necessitava una altra oportunitat! No podia deixar-ho així. Vaig intentar recordar el que m'havia passat. De sobte com si d'una il·luminació es tractés, vaig recordar un petit detall. Em va venir el flashback de mi amb la meua família a un cotxe, estàvem cantant. Com ho podia relacionar? No li trobava cap sentit. Per aquella porta d'hospital va aparèixer la meua millor amiga, la Sara,... quina il·lusió! Però de sobte la meua àvia li va dir una cosa a l'orella que no vaig poder arribar a escoltar. Les llàgrimes van invadir la cara de Sara. No ho entenia, tan sols volia abraçar-la i dir-li que tot eixiria bé. Que per favor continuara al meu costat. Va entrar una metgessa a comunicar-li a la meua àvia que els meus pares havien mort a l' accident de cotxe. En eixe moment vaig recordar. Estàvem els tres al cotxe, la meua mare conduïa. Estava tot nevat, era de nit. Estàvem cantant la cançó *Lovely* de Billie Eilish quan una llum d'un altre cotxe ens va cegar. Jo vaig eixir disparada cap al bosc.

Aquella notícia va ser com si en llençaren un got d'aigua freda. Com pensaven que podia seguir lluitant? la meua vida ja no valia la pena... Ja no tenia cap sentit, si despertava anava a ser una xica sense pares, menor d'edat. No em podia quedar amb els meus avis ja eren massa majors. Què faria l'any vinent? Havia de començar la universitat! Tots els meus plans de futur havien desaparegut, no sabia què fer. No volia, em negava a viure aquella vida tan penosa. A més, pel que havia sentit em tocaven 6 mesos de rehabilitació. Tot això si aconseguia despertar. En eixe instant vaig eixir de l'hospital i vaig començar a fer voltes com una boja amb la necessitat de parlar amb algú, em vaig posar de genolls i vaig començar a plorar, la meua vida ja no valia la pena. Volia morir i quedar en la memòria dels altres. A més darrerament tot el que feia m'eixia mal. Els controls, les notes, tan sols em restava una amiga. Tampoc m'anava a perdre res. Menys llibres que em tiraran, i menys insults que m'estalviaria a Instagram. Ho tenia clar: anava a desaparèixer, tant de bo.

De sobte em vaig transportar al cine. Estava asseguda al costat de la Sara, menjant unes rosses. Això em va recordar els grans moments que havia viscut amb ella. Ostres, sols la tenia a ella però quina gran amiga! Sempre havia estat ahí i sempre estava per a tot. No volia anar-me'n, però em valia la pena? No ho crec. No em sembla just, tot estava tan confús ... Vaig fer força cap a dins i em vaig deixar caure, la pena em superava. No em quedava res, tan sols l'esperança de que tot fos mentida. Sense pares, sense amics, sense una vida social, però sí amb dolor, amb

l'odi de les persones i amb d'un futur incert si decidia romandre. Em va vindre un record de quan era xicoteta. Se'n recordeu quan érem xicotets i coneixíem un xiquet i ens feiem amics en un tres i no res? No ens importava el color de pell, els diners ni res que l'envoltava tan sols qui era i com ens sentíem al seu costat. Tan de bo tornar a aquell moment... Per una part em volia quedar i lluitar per la meua vida, però per l'altra tots els problemes que tinc i tindrè em tiraven cap arrere. Així que vaig parar al costat del meu cos inconscient, junt a la meua àvia i li vaig agafar la mà. Sabia que no em podia sentir però jo a ella sí. Així que vaig seure junt la pedra plana. Vaig inspirar i vaig dir: I si decidisc restar ací?